

Učbenik Barve jezika 1 zajema poglavja, ki so neposredno povezana z osnovno človekovo dejavnostjo – sporazumevanjem, predvsem seveda z jezikovnim. Na zanimiv in slikovit (ponazorjalna besedila, sheme, tabele ...), vendar strokovno dovršen (uporaba ustreznih terminov – npr. razmerje fonem-glas, samoglasniki-soglasniki ...) način predstavlja snov, ki jo morajo dijaki obvladati v 1. letniku srednje šole. Pravzaprav gre tukaj (prva 4 poglavja) za nadgraditev snovi, ki bi jo v osnovi morali dijaki prinesiti že iz osnovne šole – kakovostno pisanje, branje in govorjenje v slovenskem (knjižnem) jeziku tako umetnostnih kot tudi neumetnostnih besedil. Problematika je ustrezno teoretično razložena, ponazorjena s konkretnimi primeri (besedili), preko vaj in nalog pa potem dijaki (seveda s pomočjo srednješolskega profesorja) to znanje usvojijo. Učbenik je tudi oblikovno zanimiv (slike, risbe, sheme, ključne besede na koncu vsakega podpoglavja ...), kar bo gotovo pripomoglo k lažji usvojitvi snovi 1. letnika. — Krajši povzetek in utemeljitev po poglavjih: Avtorji v 1. poglavju, namenjenemu usvojitvi znanja o sporazumevanju, ustrezno izpostavijo potrebo po učenju jezika, ki je del sporazumevanja – pri tem seveda upoštevajo tudi nebesedno komunikacijo, pravzaprav z naslovno sliko ta del sporazumevanja posebej izpostavijo. Od bolj teoretičnih osnov potem preidejo k tvorjenju in sprejemanju besedil (2. poglavje), kar izpostavijo s španskim pregovorom, ki nas »opozarja«, da moramo pri govorjenju vedno upoštevati o kom, kaj, kje, kako, kdaj in s kom govorimo – osnovno, samoumevno znanje, ki pa žal v sodobni družbi ni upoštevano. Znotraj tega poglavja predstavijo tudi razmerje med knjižnim in neknjižnim jezikom ter različnim govornim položajem. V naslednjih dveh poglavjih potem predstavijo govorjenje in pisanje, in sicer tako teoretično kot tudi praktično, z usmeritvijo v tvorjenje učinkovitih govornih in praktičnih besedil. V poglavju o razvoju slovenskega jezika, ki ga tako kot vsako poglavje začnejo s citatom, v tem primeru Nelsona Mandele, ki govori o pomenu maternega jezika za človeka, smiselno in argumentirano izpostavijo narodnoidentifikacijsko vlogo slovenskega jezika, kar je tudi eden od ciljev pouka slovenščine. Učbenik se zaključi z obravnavo problematike pisanja in različnih pisav, kjer je opisana pot do enotne in edine skupne slovenske pisave. Na koncu so dodani miselni vzorci, ki zaokrožujejo po poglavjih obravnavano tematiko. Da povzamem: učbenik Barve jezika je študijsko gradivo, ki ustreza kriterijem srednješolskih učbenikov in bo pomembno obogatilo pouk slovenščine, obenem pa predstavlja tudi osnovo za nadaljnji razvoj poučevanja in znanja jezika bodočih slovenskih intelektualcev.

dr. Hotimir Tivadar

29. nov. 2015